

חזקת הבתים פרק שלישי בבא בתרא מא.

מסורת הש"ס

(א) [לעיל כח:] (ב) [לעיל כג:]
(ג) [כחצות לו, גיטין לו:]
(ד) [גירסת הערוך בערך דק'
כ' רב חנן ומיושב בזה קושית
הרשב"א בתוס' ד"ה כמאן:]
(ה) [ל' משום דנמר ומקמי
חז"ר]

תורה אור השלם

כל בני חלוצות מושלי לא ח

גליון הש"ס

[illegible]

הגהות הב"ח

[illegible]

מוסף רש"י

שלא אמר לי אדם רב
מזעולם. ולא חסר לי חתה
ממכתם לי וישיב כחן. הבא
משום ירושה אינו צריך
טענה. איני נרץ לומר חתה
ממכתם לאני, הלא ראיתי לאני
בסתוק זה ילד ערער אדם
פלו? (שם טו.)

קאָ לעיל [מ:] ואיכא צינייאו
 וכו' אמאי סמרינן אי אמר
 קא וצברייחא ולא אמר להו
 ויש מפרשין דאמודעא קאי

[illegible]

ענין שכל בידקת
גודא בארעיה דחברי
נחמן א"ל זיל הדר
ליה כמאן כר' י
דאמרי כל בפניו לא
הלכתא כוותיהו א"
ססייע בגודא בהדא
במעוהו היא את גופך
עבדת כי היכי דאת
נמי לא הוה ידע ר
בארעיה אזל הדר גוד

בזה ביום מותו: אינו לירי
אלס בקי בקרקעות אביו
יש שאלו אל אביו החזק
פשיטא. דמיון דלון לי טענה
מזה המעבר לקרא וקרא
דמיון לידע שזוקק במקום
ואי לא טעין אנו לא לפיין
הט הממנין ליה דכ"ה;
אם כן לאשטות: שני דירא
המחליות ולא טען מקומן:
שנו והרצוי קרקע שלו
נתיי כותל ע"י פיו ונאמרו
ואלא דלמר לי חזק וקרא
הרי חזקתי חזק שיש עמה
קא לא חזק: א"ל כמאן.
אם אחד חזק חזק היא
לח. דמלי טעם דג' שיש
קרוי בתוך המהלך שני
חזק ודכ' ששעמאל דכ'
גלסל אחד שפתח מלמיותו
החזקת מוס דס"ל בגניו
כרנן דלמר דכל דכר
ל' ב'. וזא יס לי טענה
אזא שריה חסיעי לי
דמי: מחיל טענות
מי הוס עדרם. כחמיה.
אחמה ביה בתוך שקל:

דרב נחמן דהתם וצבי ולא הויה מ
וגמר ומקני אבל הכא הויה הלואה
ובין הדהרא ארעא הדרי נמי פירי א
אונאה לא היה יודע זה הפירוש שאם
היה משיב מאילנות לפי סדרת רבנן

ססתמא מאי רבינא אמר לא חיישינן רב אשי
אמר חיישינן *והלכתא חיישינן: **מתני'**
כל חזקה שאין עמה טענה אינה חזקה כיצד
אמר לו מה אתה עושה בתוך שלי והוא אמר
לו שלא אמר לי אדם דבר מעולם אינה חזקה
ששמכרת לי שנתת לי במתנה אביך מכרה לי
אביך נתנה לי במתנה הרי זו חזקה *והבא
מעושים ודיוטא אינו צריך טענה: **גמ'** פשיטא
במהו דתימא ודתימא אי גברא מיוזב זבנה ליה האי
וארעא ושטרא הוה ליה ואירכס והאי דקאמר
הכי סבר אי אמינא מיוזב זבנה ליה האי ארעא
אמרי לי אחוי שטרך הלכך לימא ליה אנן
למא שטרא הוה לך ואירכס *ככון זה יפתח
לאלם הוא קמ"ל (ענ"ב סימן) י"ב
ענן שקל בידקא בארעיה אול *הדר
גורא בארעיה דחבריה אחא לקמיה דרב
התמן א"ל זיל הדר והא וחיסקי לי אמר
ליה כמאן כר' יהודה ור' ישמעאל
דאמרי כל בפניו לאלתר הוי חזקה לית
הלכתא כוותיהו א"ל והא אחיל דאתא
וסיעינג גורא כהדאי אמר ליה ימחילה
בבעטות היא את גופך אי הוה ידעת *לא
עעכת כי היכי דאת לא הוה ידעת הוא
גמ' לא הוה ידע רב כהנא שקל בידקא
בארעיה אול הדר גורא בארעא רלא ידידיה
אחא

מז.

שלא אמר ר' אדם דבר מעולם. והוא הדין דלפי' אם אמר וינחמיה מפלוני דרזנה מיין דלא היא חזקה עד שיאמר מאתה מכרת לי דקדמיא סיפא חלא הא עדיפא ליה למינקט שלא אמר לי אדם דבר מעולם לאשמועי' דלא הו' פתח פיר לאלם דכאמר גמתי:

אמרי יי אחיו (י) ששקד, ושלל
אכל להרעות שטרי
שפסדמיו יאמרו שגולתיה אכל
בשאומו לא אחר לי אדם (דבר)
מעולם לא יאמרו שגולתיה אלא
רציתי שלל מיחו כדו והחזקתי בה
ונמנע שמחל לי: **והא** אחוקי יי.
פירס הקונטרס בניתי כותל עץ פיו
והוא סייע לי וכיון שבגזלותי (י) עשה
לי חוקה שיש עמה טענה וקשה
לדמקדאר בחר הכי וזה אחיל משמע
עדע השחל לא הוה מחזיק בה מטעם
מחילה ועוד דלאחר הוה ליה לרב
נחמן למחיל מחילה בטעות הוה
יגדלה לפרש דרב ענין הוה טעין
שלקח ממנו ולא הי' לו עדים שלקה
והיה וזהו להיות נאמן ממורת חוקה
ענין ח"ל רב נחמן דלאו חוקה הי'
השיב לו רב ענין וזה אחיל למעשה
שאינו נאמן לומר לקחמיה מהא שלי
מטעם מחילה קדימ ענדוה בהדאי
והיה לו עדים או היה מודה בקיעו
ואין הסוגיה מוכח כזו:

שְׁלֹמֹה אָמַר לִי אִימֹר דָּבָר מֵעוֹלָם
שָׂשׂוֹנָא קָסָה לְמַהרָס דְּמֵאִי
פִּרְיָן פִּשְׁטֵיטָה לֵא לְעוֹל (דף כה): פִּרְיָן
מִגְרָא אֵלֶּה מִעֲתָה חֻקָּה שְׁלֵיף עֵצִים
טַעֲמוֹה כִּי (וּפְרִישׁ שֶׁס חֻקִּסּוֹת פִּירִישׁ
(ס) אִי דִלְפִי אָמַר [שְׁלֹמֹה אָמַר] לִי אִדָּם
דְּבִר מַעֲשִׂים פִּרְיָן וְנִרְאָה לִי מִרְמָה
כִּסְפָּה דְּשִׁמְעֵה דִלְפִי מַפְלוּי דְּזִנְה
כִּי פִשְׁטֵיטָה וְנִרְאָה כִּי זֶה דְּחֹק מִנְּנֵה לִי
דִּהֵא מִרְשָׁא אִיכָּה לְמִידֵּק אִיפְכָּה
רִבְּהֵא לִי דִמְקָסָה אֵל מִסִּיק אֲדַעֲתִיה
פִּשְׁטֵיטָה טַעֲמוֹה גִּירָא אִיכָּה מוֹעֲלִית
וְעוֹן לִי אֵלֶּן כִּרְיוֹן דְּלֵא מִינֵה שְׁלֵם
עוֹד יֵשׁ לִימֵר דְּלִרְבֵּנָן דְּרִבִּי יִשְׁמַעְלָא
אֵלֶּה אָמַר קָסָה דְּבִמְדַּמְיִינִן לֹא הִוְכֵרֵי
דְּכָל פִּרְיָן אֲחֻקָּה דִּיּוֹס אֶחָד דְּמַמְנִי
הִמְנִי כָל חֻקָּה דְּכָפִי:

דהאמר רב ענן לעיל (דף לה:)
ה דמר שמואל מחאה כמי עדים שאין
ז' בעי (ו) כמיו מחאה "ועיניו דלא
הוה ופליגי עליה תחא: **אמר** ר' ז'ה
בפ' אהור נשך (ב"מ דף סו:) ושם ד"ה
אמור רבנן אשמכחא לא קני הדרא
יסבר רב נחמן מחילה בטעות לא
הוה פירות דקל נלכידו כו' ואמר רב
ז'ה מספקין מיניה ומשני התם זכרין
הם הכא הלוואה (ס) ומיחו כרית
כרית קארוה דמו ואין אבק כרית אלא
דריש מתניין דהתם משמע דכ"מ
מחילה רב מהתם כהלוואה דמיחו
הוה מחילה ומיחו בלאו הכי קשה
התם כרית פירקא (דף סג.) למשכחא
דין מלוואה ללווה דלא חשיב כרית
רב נחמן ונראה לרבינו סם דה"פ
ז'ה מחילה דלאמר הכא ובריש המפסק
מן התם שומא בטעות הוא ובפסק
גין בטעות חזור אלא היינו טעמא
חזור דנחא ליה לדיקון בדימיטאה
דלאמכחא כמי ואל גמר ומקי
אל בדעיני ורבא דהוה בעי לאחזרי
ה בטעות דפרי' **אמר** ומקי וז"ל
כחך נציר אתה תלך כדפרישית:
אתה

עין משפט
גד מצוה

קו א מ"ז פיה מלכות
מ"זיה הלכה ב סתם עשין
סב טושיס ח"מ ס"י רמב
סעף ג:
קו ב מ"ז פירד חל"י טוען
הל"י יב סתם עשין לה
טושיס ח"מ ס"י קמו סעף
ט:
קק ג מ"ז שס הל"י יג
טושיס שס סעף י:
קכ ד טושיס ח"מ ס"י
רמב סעף ג:

רבינו גרשום

[illegible]